

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PAUL HOFFMAN

În bătaia aripilor

Seria

MÂNA STÂNGĂ A LUI DUMNEZEU

VOLUMUL 3

Partea întâi

*Am venit singur și merg ca un străin.
Nu știu cine sunt, nici ce am făcut.*

Aurangzeb

1

Scurt raport despre Thomas Cale, Nebunul. Trei conversații din Abația de pe insula Cipru.

(NB Această evaluare a avut loc după atacul cerebral suferit de Maica Superioară Allbright.

Însemnările sale au fost rătăcite, împreună cu detaliile despre internarea lui Cale.

Raportul trebuie citit în lumina acestei absențe, astfel încât nu voi putea fi trasă la răspundere pentru niciuna dintre concluziile trase.)

CARACTERISTICI FIZICE

Statură medie, neobișnuit de palid. Degetul mijlociu de la mâna stângă, lipsă. Depresie datorată unei fracturi în partea dreaptă a craniului. Cicatrice cheloidă severă într-o rană la umărul stâng.

Pacientul susține că suferă de dureri intermitente din cauza tuturor rănilor.

SIMPTOME

Convulsii stomacale severe, de obicei după-amiaza. Epuizare. Suferă de insomnie și are coșmaruri când reușește să doarmă. Pierdere în greutate.

ISTORIC

Thomas Cale nu suferă de isterie sau comportament necontrolat în afara firii sale posomorâte. Convulsiile

Respectiv, stomacalele de după-amiază îl lasă fără grai din cauza epuizării, după care adoarme. Spre seară, poate vorbi din nou, deși devine cea mai sarcastică și răutăcioasă persoană. Pretinde că a fost cumpărat pe doi bani de la niște părinți pe care nu și-i amintește de către un preot al Ordinului Izbăvitorului Spânzurat.

Thomas Cale este hazliu, fără ca aceasta să fie cea mai nesuferită însușire a lui, și încearcă mereu să își facă interlocutorii să se întrebe dacă își bate joc de ei sau, în situații neplăcute, să le dea de înțeles cât se poate de clar că asta face. Povestește despre cum a crescut în Sanctuar ca și cum m-ar provoca să pun la îndoială cruzimea pe care a îndurat-o zilnic. Recuperându-se în urma unei răni care i-a cauzat adâncitura din craniu, susține – din nou, imposibil de dedus cu câtă seriozitate – că marele său curaj (privind în urmă, ai senzația că se laudă, dar nu așa părea la momentul respectiv) sporise deja în urma rănii și că după vindecare a fost capabil să anticipeze toate mișcărilor adversarului. Sună prea puțin probabil; i-am refuzat oferta de a-mi demonstra. Restul poveștii sale este la fel de improbabil ca majoritatea poveștilor fantastice pentru copii despre provocări și lupte cu săbii. E cel mai nepriceput mincinos peste care am dat vreodată.

Povestea sa pe scurt. Viața marcată de lipsuri și antrenament militar din Sanctuar s-a încheiat subit într-o noapte, după ce a dat din greșală peste un Izbăvitor de rang înalt care diseca pe viu două tinere, un fel de experiment sacru pentru a descoperi o metodă de a neutraliza puterea femeilor asupra omenirii. După ce a ucis Izbăvitorul în luptă, a fugit din Sanctuar împreună cu fata care supraviețuise și doi prieteni de-ai lui, având pe urme o mulțime de Izbăvitori dornici de răzbunare. Reușind să scape de urmăritori, cei

Responzabilul a ajuns în Memphis, unde, lucru plauzibil, Thomas Cale și-a făcut o mulțime de dușmani și (lucru mai puțin plauzibil) câțiva aliați puternici, printre care cunoscutul IdrisPukke și fratele vitreg al acestuia, Cancelarul Vipond (la acea vreme). În ciuda acestor avantaje, natura sa violentă a ieșit la iveală într-o altercație brutală, dar neobișnuit de lipsită de fatalitate (spune el) cu șase tineri din Memphis din care (desigur) a ieșit triumfător, dar condamnat la închisoare. Cu toate acestea, Lordul Vipond a intervenit din nou în mod misterios în favoarea sa, astfel că a fost trimis la țară împreună cu IdrisPukke. Liniștea cabanei de vânătoare Materazzi în care locuiau a fost tulburată la scurt timp după sosirea lor de o femeie care a încercat să îl omoare, din motive pe care nu reușise încă să le clarifice. Asasinatul a fost împiedicat nu de măiestria sa – înota gol în momentul atacului –, ci de un străin misterios, nevăzut și insolent, cu o săgeată înfiptă în spatele celei care urmărea să-l omoare. Salvatorul s-a făcut apoi nevăzut, fără urmă și fără explicații.

Preoții Sanctuarului au reușit să îl găsească și au încercat să-l scoată din ascunzătoare (spune el) răpind-o pe Arbell Materazzi, fiica Dogelui de Memphis. Când l-am întrebat de ce Izbăvitorii ar risca pe seama lui un război ruinător cu cea mai mare dintre puterile temporale, mi-a râs în nas, spunând că avea să își dezvăluie imensa importanță la timpul potrivit. Din experiența mea, nebunii de legat se iau mult prea în serios, dar este o caracteristică a lui Thomas Cale aceea că starea lui de demență devine vizibilă abia la câteva ore după încheierea conversației cu el. Când te afli în compania lui, până și cele mai neplauzibile povești pe care le spune te fac să îl crezi, până câteva ore mai târziu, când te acaparează o senzație de maximă iritare, ca și cum ai fi fost înșelat de un vraci din piață să plătești bani grei pe un leac comun.

Am mai văzut asta la nebuni, deși rar, dar unii sunt atât de puternic și de ciudat afectați, încât afecțiunea lor le scapă și celor mai atenți specialiști în anomie.

Desigur, Thomas Cale a salvat-o pe frumoasa prințesă din mâinile Izbăvitorilor, dar, trebuie spus, nu prin luptă dreaptă și nobilă, sfidând sorții, ci prin înjunghierea majorității adversarilor săi în somn. Aceasta este o altă trăsătură neobișnuită a nebuniei sale – fiecare dintre nesfârșitele sale triumfuri este obținut, în general, nu prin acte de eroism sau curaj nobil, ci prin înșelăciune brutală și pragmatism lipsit de scrupule.

De obicei, asemenea nebuni își construiesc o imagine de oameni galanți și cavaleri, dar Thomas Cale recunoaște de bunăvoie că a otrăvit apa inamicilor săi cu animale aflate în putrefacție și că și-a omorât adversarii în somn. Merită să pomenesc pe scurt una dintre conversațiile noastre pe această temă.

EU

– Ucizi întotdeauna prizonieri neînarmați?

PACIENT

– Sunt mai ușor de ucis decât cei înarmați.

EU

– Deci consideri că viețile celorlalți pot fi luate în derâdere?

PACIENT

(NU RĂSPUNDE)

EU

– Nu te gândești niciodată să le arăți îndurare?

PACIENT

– Nu, n-am făcut-o niciodată.

EU

– De ce?

Respectăm drepturile de autori și cărți

PACIENT

– Nici ei nu mi-ar fi arătat îndurare. În plus, n-aș face altceva decât să le dau drumul doar ca să mă trezesc că trebuie să lupt cu ei din nou. Aș putea deveni eu prizonierul lor și sfârși prin a fi ucis.

EU

– Dar femeile și copiii?

PACIENT

– Nu i-am ucis niciodată în mod deliberat.

EU

– Dar i-ai ucis?

PACIENT

– Da, i-am ucis.

A pretins că ar fi construit o tabără de sechestrare a nevestelor și copiilor insurecției Poporane și că, din cauză că fusese dus de acolo, aproape întregul cantonament de cinci mii de suflete a murit din cauza foametei și a bolilor. Când l-am întrebat ce simțea în legătură cu asta, mi-a răspuns:

– Ce ar trebui să simt?

Dar să ne întoarcem la povestea lui. După salvarea brutală a frumoasei Arbell Materazzi (oare există în lumea nebunului și prințese urâte?), a fost înaintat în rang, împreună cu cei doi prieteni ai săi, și pus să o păzească pe tânăra femeie față de care a manifestat pe tot parcursul celor trei conversații lungi un puternic resentiment pentru nerecunoștința și disprețul acesteia față de el. Această amărăciune pare să-l posedeză întru totul, convins fiind că atunci când Memphisul a căzut ulterior în mâinile Izbăvitorilor, asta s-a întâmplat pentru că Materazzi nu executaseră planul lui menit să-i înfrângă. (Apropo de asta, insistă că abilitățile sale de general îi depășesc chiar talentul într-ale bestialității personale.)

De obicei sarcastic și pragmatic atunci când se laudă cu ridicarea sa la putere – din nou, tonul său caraghios face să nu sune a laudă până când nu reflectezi asupra spuselor lui în liniște – s-a indignat la culme în timp ce rememora felul în care a fost prins de Izbăvitori după Bătălia de la Silbury Hill (un adevărat dezastru pentru noi toți, fără legătură cu implicarea lui Thomas Cale). Este posibil să fi fost prins în luptă superficial; descrierile sale despre evenimentele acelea aveau aerul experienței reale. Asemenea tuturor autorilor de romane cavalierești talentați, se poate folosi de evenimentele reale pentru a le face pe cele imaginate cu adevărat plauzibile. De exemplu, se căiește adesea pentru faptele nobile și generoase pe care le-a săvârșit. Spune că și-a riscat viața pentru a salva o tânără Materazzi care l-a terorizat și l-a chinuit – un act de sfințenie pe care acum pretinde că îl regretă amarnic. Întrebându-l dacă a fost întotdeauna rău să fie generos față de alții, mi-a răspuns că, din experiența lui, se poate să nu fi fost rău, dar a fost întotdeauna o „catastrofă nenorocită”. Oamenii apreciau atât de mult facerea de bine, spunea el, încât în final întotdeauna decideau că aceasta trebuia să se facă prin ascuțișul sabiei. Izbăvitorii apreciau atât de mult binele, încât voiau să omoare pe toată lumea, inclusiv pe ei înșiși și apoi să o ia de la capăt. Se pare că acesta a fost motivul pentru care fostul său mentor, Izbăvitorul Bosco, îl voia înapoi cu orice preț. Thomas Cale nu este (desigur) un băiat obișnuit, ci manifestarea mâinii lui Dumnezeu, menit să își șteargă cea mai mare greșală (tu și cu mine, ca să fim înțeleși) de pe fața pământului. Am tratat negustori care credeau că sunt buni generali și oameni ce abia știau să scrie, dar se credeau poeți de un geniu nemaiîntâlnit, însă nu am mai văzut niciodată o infatuare de o asemenea magnitudine – cu

atât mai puțin la un copil. Întrebându-l de când avea acest sentiment al importanței, a început să rememoreze și – scos din sărite – a spus că asta credea Bosco, nu el, Thomas Cale. Mai circumspectă, l-am întrebat dacă socotea că Izbăvitorul Bosco era nebun și mi-a spus că nu cunoscuse niciodată un Izbăvitor care să nu fie și că, din experiența lui, foarte mulți oameni care păreau întregi la minte, odată ce ajungeai să-i vezi „suferind“, începeau să „latre“ – o expresie pe care nu o mai auzisem, dar al cărei înțeles era destul de clar.

Apoi știe cum să evite cu istețime implicațiile grandomaniei sale: în opinia celor mari și influenți, el este îndeajuns de puternic pentru a distruge întreaga lume, dar această nebunie nu este a lui, ci a lor. Întrebându-l dacă într-adevăr *ar face* așa ceva, răspunsul său plin de invective mi-a dat de înțeles că nu. Întrebându-l dacă *avea puterea* să facă așa ceva, a zâmbit – nu într-un mod plăcut – și a spus că fusese răspunzător de moartea a zece mii de oameni, uciși într-o singură zi, deci era doar o chestiune de câte mii și câte zile.

După recapturarea lui de către Izbăvitorul Bosco, rolul său de Înger al Morții în lume i-a fost explicat în detaliu și a fost pus la treabă de fostul său mentor. Acest „Bosco“ (noul Papă se numește Bosco, dar lui Thomas Cale îi plac în mod evident minciunile gogonate) atrăsese ura lui Cale, deși, de când îl cumpăraseră pe doi bani, îl antrenase și îl ridicase până aproape de puterea unui zeu, iar Bosco era în mod paradoxal sursa excelenței sale. Când i-am menționat asta mi-a spus că știa deja, deși am observat că îl lovisem în orgoliu (care era foarte mare).

A detaliat apoi o serie nesfârșită de bătălii, care pentru mine sunau toate la fel și în care el fusese, desigur, întotdeauna victorios. Întrebându-l dacă între toate aceste succese nu suferise niciodată opreliști, s-a uitat la mine de parcă ar fi

vrut să-mi taie beregata și apoi a râs – dar foarte ciudat, mai degrabă a lătrat o dată, ca și cum nu putea să își înfrâneze reacția complet opusă veseliei sau chiar batjocurii.

Aceste numeroase triumfuri slăbiseră în schimb veghea lui Bosco asupra sa. Și după încă o mare bătălie, în care îl învinsese pe cel mai de temut adversar, s-a făcut nevăzut în haosul de după și a ajuns în Leeds-ul spaniol, unde a suferit primul atac al creierului care l-a adus aici. Am fost martoră la una dintre aceste crize și sunt greu de privit, cu atât mai mult de îndurat. Întregul său corp este scuturat de convulsii, ca și cum ar încerca să vomite și nu poate. A insistat că a fost trimis aici de prieteni cu oarecare putere și influență în Leeds-ul spaniol. Se înțelege de la sine că nu există niciun semn de la acești binefăcători. Întrebându-l de ce nu fuseseră să-l viziteze, mi-a explicat – ca unui idiot – că doar ce ajunsese în Cipru și că distanța era prea mare ca ei să călătorească pentru a-l vedea regulat. Această distanță era o alegere deliberată pentru a-l ține în siguranță.

– Față de ce? am întrebat.

– Față de toți cei care mă vor mort, a răspuns el.

Mi-a spus că venise însoțit de un doctor asistent și avea o scrisoare pentru Maica Superioară Allbright. Grăbit, mi-a povestit că doctorul se întorsese în Leeds-ul spaniol chiar a doua zi, dar că petrecuse câteva ore cu Maica Superioară înaintea plecării. E evident că Thomas Cale trebuie să fi sosit de undeva și se prea poate să fi venit cu vreun asistent aducând o scrisoare, care să fi vorbit cu Maica Superioară înaintea atacului cerebral suferit. Pierderea, cum ar veni, atât a scrisorii, cât și a Maicii Superioare, a lăsat acest caz într-un fel de Purgatoriu în care se spune că bebelușii nebotezați așteaptă eternitatea. Dată fiind natura violentă a închipuirilor sale (deși, ca să fiu sinceră, nu și a comportamentului său), mi

Res
se pare precaut să fie pus în salonul păzit, până la găsirea scrisorii sau până când Maica Superioară își revine îndeajuns pentru a ne da mai multe detalii despre el. Așa cum stau lucrurile, nu există nimeni căruia să îi pot scrie pentru a întreba despre el. Este o situație neplăcută și nu este pentru prima dată când dispar dosare. Voi discuta despre alinarea simptomelor sale cu specialistul în plante medicinale care sosește poimâine. Cât despre grandomania lui, după părerea mea, tratarea acesteia este o muncă de ani de zile.

Anna Calkins, specialist în anomie

Săptămâni întregi Cale a zăcut la pat, bolind și dormind. Și-a dat seama după câteva zile că ușa din capătul salonului cu douăzeci de paturi era mereu încuiată, dar era obișnuit cu așa ceva și, în circumstanțele date, nu prea avea importanță: nu era în stare să meargă nicăieri. Mâncarea era acceptabilă, îngrijirea decentă. Nu îi plăcea să doarmă în aceeași cameră cu alții, din nou, dar erau doar nouăsprezece și toți păreau să trăiască în propriile coșmaruri, fără să îi acorde vreo atenție. Era capabil să stea și să îndure în tăcere.